

Литературни страници, ВДЪХНОВЕНИ ОТ ПАТРОННИЯ ПРАЗНИК НА УЧИЛИЩЕТО

*Литературни страници,
ВДЪХНОВЕНИ ОТ ПАТРОННИЯ ПРАЗНИК НА УЧИЛИЩЕТО*

*„Любима Втора гимназия –
училище за дарования!
Нека името ти свети!
Да пребъде то във вековете!”*

*Творчески клуб "Добротворчество" със специалното
участие на ученици от X б клас, профил "Изкуства"*

2014 година

Насаме с твореца

По повод патронния
празник на Второ
СОУ "Проф. Никола
Маринов" ученици
от Х б клас,

профил "Изкуства", се срещнаха с преподаватели по музика и изобразително изкуство, за да поговорят за изкуството, за неговата магия, за нуждата от него в живота ни. Нарекохме тези срещи „Насаме с твореца“ – откровен и вълнуващ разговор с учителите творци.

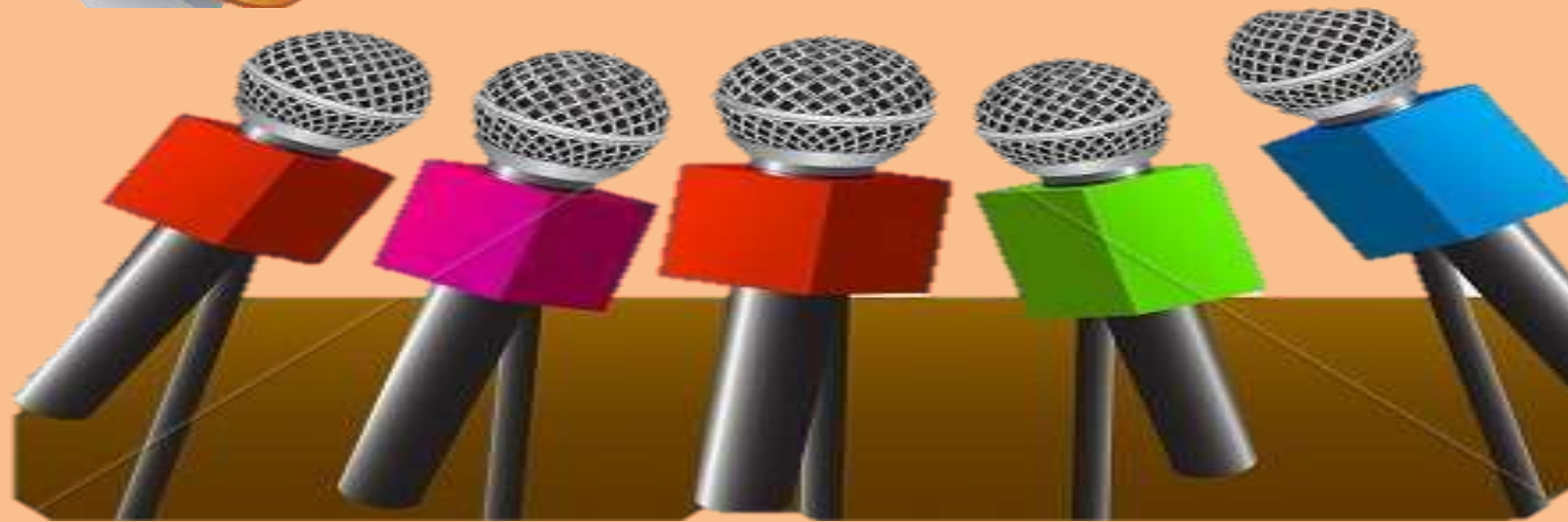

Г – н Батенбергски деликатно за душевността на твореца :

Когато ме попитат – защо изобразително изкуство, спонтанно отговарям: защото имах примера на баща си, вдъхновението от неговото творчество. Детството ми премина в ателието, детските ми игри бяха свързани с четките и боите, а спомените ми - с разговори за изкуството. И още тогава избрах него за своя съдба, а работата ми на творец е да показвам грозотата и красотата на живота. Защо ли? Защото едното без другото не може, няма как да оценим красивото, ако не познаваме грозното.

Горд съм, че имам възможност във Второ СОУ да работя с ученици творци, да ги създавам и насочвам по пътя на изкуството. Младите хора – те са невероятни като талант и душевност. Но много бързо искат да станат художници. Уча ги, че търпението и упоритостта са важни фактори в израстването им.

В момента творим красота върху стените на училищния коридор. Тук върху феерия от цветове изпъкват образи и незабравими цитати на класици на българската литература. Получава се невероятна симбиоза между изкуствата – едновременно удовлетворяваща и очите, и душата.

Г- жа Станкова за себе си, за музиката като призвание и за младите хора – откровено пред Теодосия Стоянова :

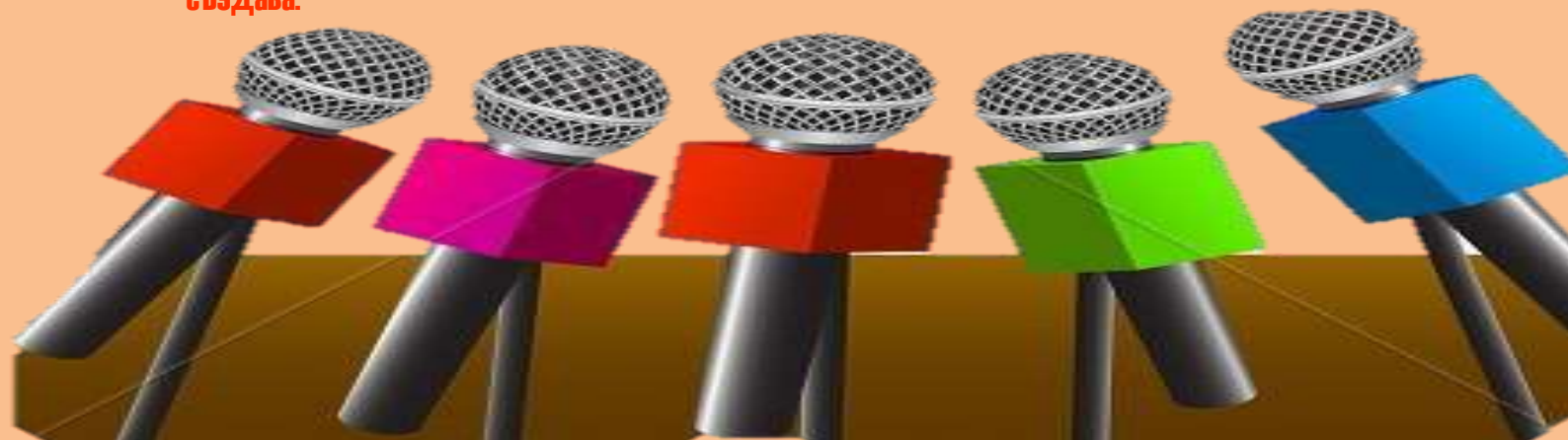
Още в детската градина заобичах музиката – учителката ми беше акордионистка и певица. Оттогава започна пътят ми, който се оказа дълъг и непрекъснато обогатяващ се. Занимавах ли се с изкуство, това означава напълно да му се отдадеш. През годините изучавах пиано, акордеон, солфеж, бях солист във фолклорна група, участвах в Дамски камерен хор. Още като ученичка опитвах да композирам, участвала съм в национални и международни конкурси. Така музиката стана моя съдба. Днес се гордея с успехите на своите ученици. Човек е удовлетворен, когато постигне мечтата си, а аз не спирам да мечтая. Какво повече да искам, всеки ден край мен са млади хора, които ми вярват, с които споделяме една и съща любов – към музиката, които се учат от мен и достойно се представят на конкурси.

Г-жа Трендафилова искрено пред Елена, Десислава и Александър за изобразителното изкуство като работа и удоволствие :

От малка рисувам, но с изкуство започнах съзнателно да се занимавам на 14-годишна възраст. Учих в паралелка „Изкуства“ във Второ СОУ при г-н Радко Спасов. Всичко около мен ме вдъхновява, умея във всичко да виждам красота. Любими творци имам много, неизброими са творбите, които са ме впечатлили и са провокирали размисъл. Най-силно ме привличат ренесансовите творци, както и античното изкуство.

Рисуването ме привлича, изненадва и вълнува. То ме вдъхновява да постигам все по-високи резултати, сама да се изненадвам от постигнатото, да се развивам. Абсолютният идеал е непостижим, но воля и упоритост да вървиш към него трябва да има. За да бъдеш творец, е нужен силен дух и здрава психика, още смелост и увереност. Вътрешното състояние на човека се отразява на изкуството, което създава.

Г-жа Камджалова в изповед пред Надежда Бончева разказва за музиката като изкуство, за усещането, за призванието на учителя по музика :

От дете обичам музиката и винаги съм знаела, че тя е животът ми. Впечатли ме с това, че достига дълбините на човешката душа. Да учиш музика е трудно, но когато обичаш нещо толкова силно, успяваш. Музикалното изкуство трудно може да се опише с думи, то е мечтателно, благородно, изящно, светло... Обичам музика, която предизвиква такива усещания. Когато работя с учениците си, имам чувството, че им давам от себе си най-доброто. И когато имат успехи, съм безкрайно щастлива, че съм част от тях.

Директорът

*в размисли преди празника на училището
разговор с Косара и Елена от X б клас*

Г- жо Панайотова, какви са съкровените Ви мисли и чувства, вдъхновени от празника на училището?

Нормално е на първо място да направя равностойка на свършеното, а то никак не е малко. Но днес мислите ми са и в бъдещето – кое е следващото предизвикателство, което предстои. Приоритет са успехите на нашите ученици – това са успехи на училището. Във Второ СОУ "Проф. Никола Маринов" те получават качествено образование, което им гарантира успешна реализация в живота.

Това е нашата добре свършена работа, а успехите на учениците ни в областта на науката и изкуствата са нашият повод за радост и гордост.

Като директор и учител в училище, в което науката е редом с красотата, споделете своето мнение по въпроса : наука и / или изкуство.

На този въпрос няма дилема „или“ и това го показва нашето уникално училище. Единствено по рода си в нашата област, то подготвя младите хора както в сферата на научното познание, така и в изкуствата. Да откриеш талант в математиката, физиката и другите науки е също толкова вълнуващо и отговорно, както и в музиката и изобразителното изкуство. Аз съм учител в научна област български език и литература, но литературата е и изкуство. Ето го отговорът – науката и изкуството могат да се развиват успоредно. А и в живота имаме нужда не само от научно развитие, но и от красота.

Изкуството като магия

Изкуството е магия – откриваш в себе си талант, с който природата те е надарила и за който не си подозирал. Само трябва да го почувстваш, да му проправиш път през сърцето и да го сътвориш с ръцете си, да му вдъхнеш живот и да кажеш :”Аз го направих и го поднасям на света!” Ти – творецът – се изправяш пред най-големия критик – публиката. Тя ще го оцени различно. Един би ахнал от красотата, друг би замълчал пред изяществото, трети бе подминал безразлично – важно е, че изкуството ни кара да се замислим върху невероятните начини да кажеш, да изразиш, да протестираш, да обичаш или мразиш...Изкуството е магия. Изкуството е сила. То е лъч светлина, надежда, обич. Искаш да обичаш, живееш, за да обичаш и именно изкуството е най-съвършеният начин да изразиш обичта си към всичко скъпо и свято.

Валентин Мариянов – X б клас

Изкуството е езикът, на който говори душата ни. Прави живота ни цветен, красив, мелодичен. Носи непостижимото в реалността съвършенство. Един различен свят на чувства и емоции, истинско вълшебство, което ни променя, защото ни прави по-добри, по-щастливи, добронамерени.

Десислава Стефанова – X б

Това, което прави човека най-висше творение на света, е способността му чрез мисъл, чувства и слово да твори изкуство. Изкуството съществува от древни времена. Дори Сътворението е изкуство на словото, дело на Твореца :

И рече Бог: ”Да бъде светлина!”

Човекът също е изкуство – създаден като венец на природата, надарен със способността да общува, да твори, да открива, да обича...

Емил Валентинов – X б

Да си творец, означава да имаш висшата сила да твориш неща, които не могат да се оценят, защото са безценни. Можем само да им се възхищаваме, да ги отричаме, да ги възхваляваме. Всеки човек по свой начин приема изкуството, но важно е, че каквато и оценка да му дадеш, ти не си останал безразличен към него. Едни откриват изящество в живота, други – в смъртта. За някого красивото е грозно или обратно. То ни учи на обич и милосърдие. То ни променя. Ако се научиш да подаваш ръка на врага си, значи си усвоил изкуството да прощаваш. Подавайки ръка на любимия, ти владееш изкуството да обичаш.

Александър Чатов – X б клас

Моята ценностна система

Често в ежедневието ми се случва да се замисля над въпроса : има ли ценности днес, разбира ли моето поколение какво е ценност. Но не такава, свързана с последния модел телефон или с дрешки от най-скъпия бутик. Дали времето, развитието, цивилизацията до такава степен са ни променили, че нямаме време да помислим за тези неща?

В миналото думата „ценност” е имала дълбок, да не кажа сакрален смисъл. Ценност е била думата любов – умението да обичаш и да уважаваш. Обичта, уважението, чистата душа, вътрешната красота са били почитани от нашите прародители. А ние – съхранили ли сме това, което от векове определя същността на нашата нация? Времето, в което живеем, е много различно. С него, разбира се, се променя и ценностната система. Но като казваме променя, трябва ли да разбираме – изчезва? Денят започва с негативни новини по телевизия, радио. Денят започва с проблеми – нерешени или предстоящи. И забързани в решаването им, почти нямаме време да се сетим за близките си, за приятелите си, за малките жестове, с които бихме стоплили нечие сърце. Денят минава в безполезно лутане между едни и други задачи, срещи, спорове, умора и неудовлетворение. Модерно стана да се успокояваме с „шопинг – терапия”. Ще обиколим моловете и бутиците, ще си купим нещо, което може и да не ни е нужно, но ще замени липсата на друго - на удовлетворението, че живеем. Свикнали сме да се радваме на материалното. На онова, което ще ни издигне в очите на другите с видимото – скъпо, лъскаво,

модерно. А няма да се сетим, че успешно бихме заменили това с полезен разговор с родителите си, с приятелите си, които имат нужда от нас. Защото те могат да обичат – за разлика от лъскавите предмети, които много скоро стават излишни. Предметът няма разум и душа, не може да те прегърне, да те утеши, когато ти е тъжно, не може да ти покаже какво е да си обичан, уважаван, подкрепян.

Като част от младото поколение на България, едва ли аз правя някакво изключение. Радвам се на скъпи предмети, защото го правят и приятелите ми. Не си давам сметка, че същото време мога да отделя на близките си. Да поговоря с тях, а не с някого по скъпия си телефон. Да поседна до мама, защото много скоро ще ни делят разстояния. Но... животът е толкова забързан, че не ми дава миг време да помисля над важните неща. Искан ми се всичко да не е така сложно. Искан ми се да живея така, както са живели баба и дядо. Не са били учени и материално богати, но са имали време и умение да ценят малките радости в живота. Не са си подарявали скъпи вещи, а любов – чиста и безусловна.

Искрено се надявам днешният цивилизован човек, овладял науката, да погледне и вътре в себе си. И най-накрая аз и ти, всички ние да осъзнаем кое е ценното в живота, на кое да заложим, за да ни крепи и направлява до самия край, до последната глътка въздух.

Деница Ангелова – 12 Б клас

Изкуството – красотата на живота

Животът, сам по себе си, е уникален – с мъката и щастието, с красотата и надеждата, с мечтите и постиженията, с хората. Изкуството е неделима част от живота или по – скоро онази необходима част, която го прави красив и благороден. За нуждата на човека от изкуство говори фактът, че то съществува от първобитни времена, все още неосъзнато като такова, но използвано като начин човекът да изрази себе си, мислите и чувствата си, страховете и вярванията си. Изкуството е мостът от миналото през настоящето към бъдещето.

Изкуството – красотата на живота... Творецът рисува картина и с нея показва своето разбиране за красота. Затова тя е уникална, защото красивото има най-различни проявления. Разбира се, има творби, които показват грозното, тъжното в живота. Да, съдбата понякога е жестока и не всичко е в розови багри. Затова има картини в тъмни цветове, музика в тъжни тонове, художествена творба, която ни разплаква. Тъжно или весело, изкуството е прекрасно, защото предизвиква размисъл, защото можем да открием красотата и светлината дори и сред мрака и грозотата.

Изкуството е част от живота ни и от нас самите. Не винаги го забелязваме, но то е постоянно край нас, част от живота ни. Представете си свят без изкуство – черно-бели улици, безлични хора, убийствено еднакви сгради... Еднообразие, липса на багри, тишина, скука. Нямаше да съществуват дори странните фигури, нарисувани върху прясно боядисаната фасада на някоя сграда. Нямаше да слушаме в захлас пролетната песен на птиците, защото нямаше да знаем какво е това музика. Нямаше да ни трогват лиричните рими, защото нямаше да знаем какво е поезия. Нямаше да оценяваме красотата на природата в различните сезони, ако не знаехме за какво служат багрите.

Животът ни се развива динамично, живеем във време, в което човекът почти напълно е разгадал тайните на света и природата. Образовани сме, овладели науката, развили технологиите. Но все повече ни е нужно изкуството, за да ни облагородява, да ни носи емоции и красота, да ни напомня, че сме хора.

Иванита Тодорова – X б клас

Размисли за изкуството

Още от древността хората са изразявали мислите и чувствата си чрез изкуство. През вековете стиловете във визуалните изкуства са се променяли. Това показва промените във вярванията, традициите и обичаите в процеса на развитие на човешкото общество. Изкуството е

неотменима част от живота на човека. Без него не биха съществували категориите красиво и грозно, добро и зло, вяра и оптимизъм, мечта и надежда...

Вероятно има основания за несъгласие с подобно твърдение, защото продуктите на изкуството не са жизнено потребни на човека в материален смисъл – в борбата му за съществуване. Бихме могли да преживеем години без да посетим изложба или театрална постановка, опера или балет, без да прочетем и една книга, без да танцуваме или да слушаме музика, но без храна няма да оцелеем дълго.

Макар и да не го осъзнаваме, за човека влиянието на изкуството е толкова насъщно, колкото и удовлетворяване на ежедневните материални нужди. Да, то не може да нахрани гладните, да облече голия, да излекува болния. Но едва ли можем да си представим нашия свят без музика и багри, без художествено слово, без архитектура. Да, има ги край нас, нужно е само да отворим сетивата си, да усетим вълшебната сила на музиката, изобразителното изкуство, художественото слово. Чрез него можем да излекуваме душата си, да полетим към други светове, да се извисим над тревогите и дребнавостите, които вгорчават живота. То ни дава ориентири, чрез които да се справяме в огромния свят. То ни е нужно, затова трябва да го съхраним и развиваме.

Дженгиз Иسمетов – X б клас

Днес всичко е изкуств(ен)о

Днес хората знаят цената на всичко, ала и идея нямат за стойността на нещата. От ден на ден все по-сериозно се замислям за „висококачествения“ и „модернизиран“ живот в 21-ви век. Дотолкова ми харесват условията и охолството на ежедневието ми тук в България, че понякога с въздишка си представям битието си в друг век...без значение кой. Само да е възможно надалеч от съвремението, защото имам чувството, че колкото повече напредват технологиите и колкото по-висок е стандартът на живот, казано на по-прост език...във все по-голям батак се вкарваме! Идеята ми е, че най-вероятно не само мен притеснява цялото това изменение в средата. Най-простият и очевиден пример, донесен ни от „вятъра на промяната“, са днешните деца. Забелязвам как от година на година площадките пред жилищните комплекси обезлюдяват. Там срещам майки с колички, но не и играещи деца. Защото те, милите, не помръдват, забили носове в смартфони и таблети, кое от кое по-гордо от чисто новата си придобивка. Според мен връх на безумието е родителят да е горд, че е подарил на детето си смартфонче, а всъщност това дете една книга да не е отворило. Ама виновно ли е, че същите тези родители не са го приспивали с приказка, за да усети то магията на словото? Е, аз поне съм горда, че хванах последното поколение, в което високо технологичните играчки бяха само за бизнесмените, които и до ден днешен ми изглеждат страшно нервни. Или дори странни, когато вървят по улицата и изглеждат, като че си говорят сами..искам да кажа - говорят с хендсфри по телефона.

Друго нещо, за което също ми е много мъчно, са традициите, обичаите и всичките забравени празници на българския народ. Когато слушам как родителите ми си разказват как са празнували традиционните български празници в миналото, ми се струва, че те никога няма да бъдат това, което са били. Няма я емоцията, празнуваме изкуствено, заради самото празнуване / или пък отбелязвам поредния почивен ден/.

Аз например участвам в детски фолклорен ансамбъл,където думите българска народна песен или танц е нещо свещено, това е изкуство. За разлика обаче от моите връстници, за които тези термини напомнят нещо екзотично или...срамно, изостанало! А като млад човек и на мен се е случвало да посетя дискотека, но се смущавам много от подобията на танци, които виждам там. Под оскъдната мигаща светлина бушува бурно мятане на ръце и крака, което хайлайфът нарича изкуство! Та така де, въпросът ми е...изкуство ли е това, или някакво подобие на транс? А да не говорим за музиката. Признавам си, че и аз съм почитател на по-шумните ритми, ала изкуството на съвременната песен предполага способност мелодията да успее да те измъкне от реалността, а самата лирика и най-вече текстът, да бъде нещо, за което си струва заслушването във вокала. А какво ли изкуство има в репертоара на онези изкуствени красавици, на чиито творби се „радваме“, записваме като сигнал на телефона си, запомняме текстовете на песните им много по-лесно, отколкото стихотворението в учебника по литература.

На нас – новото поколение българи, ни остава кичът и изкуственото и споменът за някогашния живот в неговото цветно ежедневие. А като стана дума за изкуствено, ми става неудобно от факта колко много примери мога да посоча. Като например пазара, залят от евтина китайска стока, изкуствените цветя в грозни шарени вази или изкуствените яйца около Великден. Как, за бога, машината успя да измести прецизността на стария занаят? А когато дойде тема за подаръци по случай някой радостен повод, се поставям пред сложната дилема - подаръкът да бъде внос от Китай...или Турция? Съвременето позволява боклукът да измести изкуството. Същото важи и за коледните играчки например. У нас пазим играчките от детството на мама. И с тъга си мисля, че моите деца никога няма да се докоснат до възшебството на онези стъклени играчки, които помня от моето детство. Ето това имам предвид, като използвах думата „измествам”.

А как стои въпросът с общуването? Всички сме наясно, че вече ги няма приятелските разговори с мама и татко, приказките на баба за лека нощ, които ни представяха картината на реалния живот и сякаш „скришно” ни предаваха по някой ценен житейски урок. Днес можем единствено да чуем добре изиграна родителска загриженост от рода на: „Как мина денят днес?” и „Изпитаха ли те по география?” Или пък нашите скъпи приятели. Е, не ! Няма как да забравиш момченцето, с което делехте шкафче в детската градина! Това е символ на нашето приятелство..така де..добре, че го има Skype! И слава богу че го има и Facebook, че току виж забравиш и датата на рождения му ден...Нали живеем в технически век – машината и това може да направи вместо нас.

И да се върна пак на началните си размисли. Изкуство или изкуствено е това, което наричаме реалност? Не отричам – изкуство има и не само това, което създават творците. Изкуството е да съумееш да се съхраниш като разумен човек в този забързан свят, който ни прави работи. Изкуството е да умееш да оцениш обичта, да намираш време за хората, които имат нужда от теб. Изкуство е да виждаш красотата дори и там, където е незабележима. Изкуство е да можеш да се радваш на най-дребните неща. Всичко останало е суета – суетата на цивилизования човек в цивилизования свят.

Атина Филева – 9 г клас

Изкуството -красотата на живота

Човек има нужда от красота, а красотата - това е изкуството. Ние сме само пращинки в огромната вселена. Животът ни е само един миг , а изкуство е имало и ще има - преди нас и след нас. Заобиколени сме от изкуство. Поезия, музика, художествено, театрално и танцово изкуство, те докосват други измерения на човешката душа. Душа, жадуваща да преоткрие един нов свят, по-различен и по -приказен, да се потопи в нюансите на едно друго измерение, пълно с цвят, да преоткрие наново красотата от живота, да избяга за миг от суровата действителност.

*Чрез словото, с очи напред, от век на век,
ти ставаши все повече човек..*

Поезията - изкуството, което разкрива духовността на човека, неговата индивидуалност.Чрез поезията чувствата и емоциите се изливат върху бял лист хартия,на който ще разкажем на света за своите болки и радости, стремежи и съмнения, емоции, надежди...

Изобразителното изкуство докосва други измерения на душата.Чрез багрите и различните нюанси на цветовете в съчетание с различни художествени техники, творците създават феерия за душата.

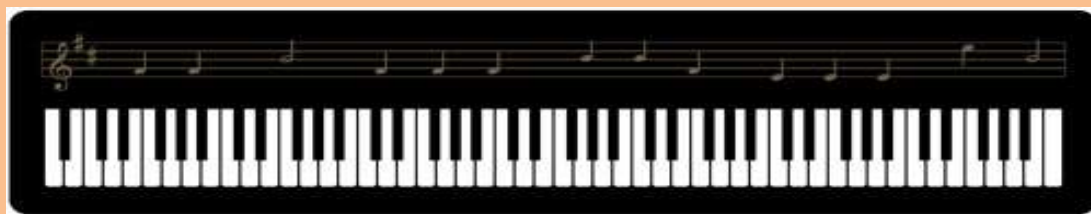
Музиката, най-живото от всички изкуства - тя може да предизвика букет от емоции, да събуди неподозирани кътчета от нашата душа. Хората са безсилни пред магията на изкуството, то трудно се описва, но без него съществуването ни е безсмислено. Има неща, без който животът губи своята красота и смисъл, а изкуството е обречено на това да бъде красиво и дълбоко смислено. Докосвайки се до изкуството, зазвучава музиката на нашия живот, а душите ни започват да танцуват. Ние не успяваме да уловим този миг на вечност, все по усилено затворени в ежедневието си, сме започнали да губим и да забравяме красотата на

живота.

„Животът е кратък, изкуството - вечно.“

Затова не изпускай мига, потопи се в неизмеримите проявления на красивото, благородното, изящното. Няма значение възрастта, полът, цветът на кожата, материалното състояние, социалната принадлежност, езикът, на който говориш. Изкуството е за всички, важно е само да имаш сетива, с които да го почувстваш.

Ивета Йорданова – 12 а клас

*„Във всички видове изкуства е
необходимо да изпитваш само
онези чувства, които искаш да
събудиш у другите.“*

Стендал

Дизайн и изработка : Станимира Илиева – 12 б клас